

Si un dia sóc terra

Si un dia sóc terra,
si un dia sóc pols,
que sigui d'aquesta
que han trepitjat molts.

I l'ànima, l'aire
que passa pels pins,
que fa aquesta flaire,
que avui porto a dins.

Si un dia sóc terra,
que ho sigui, en secret,
d'aquesta que els segles
han fet i han desfet.

D'aquesta que és nostra,
amb pluges i amb fang,
amb sol que fa crostes
i amb plor que fa sang.

Que ningú no m'endevini,
que només un gra de blat
creixi fort i s'il·lumini
del no-res que hauré donat.

Si un dia sóc terra,
si un dia sóc pols,
que sigui d'aquesta
que han trepitjat molts.

D'aquesta que encara
puc prendre i besar.
Si un dia m'empara
més meva serà.

Andreu, Josep Maria. *Poemes i cançons (1957-1992)* Columna. Barcelona 1993. Pàg. 106-107